

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **I. J.**, zastoupené Mgr. Jitkou Zderčíkovou, advokátkou se sídlem Nuselská 375/98, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2013, č. j. KUZL 61073/2013, sp. zn. KUSP 45998/2013 ÚP-Ha,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherský Ostroh, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), vydané dne 3.6.2013, č.j. SÚ-MIK-14-NAR-1342/2013. Tímto rozhodnutím stavební úřad za použití § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ve znění pozdějších předpisů, nařídil Ing. I. J. odstranění stavby „chatka – plechová maringotka“ umístěné na pozemku p.č. 3729/3 v k.ú. Chylice, provedené bez rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.

Zároveň jí uložil povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou podle ust. § 6 odst. 1 vyhl.č. 520/2005 Sb. ve výši 1 000 Kč a rovněž ji uložil dle § 130 odst. 1 stavebního zákona povinnost předložit stavebnímu úřadu před zahájením odstranění stavby návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby.

[2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že předmětná maringotka je bez kol, je zastřešena sedlovou střechou s přesahem podepřeným dřevěnými sloupky a v těsné blízkosti maringotky je umístěno WC TOI. Objekt jako celek lze charakterizovat jako výrobek plnící funkci stavby, jehož umístění vyžaduje územní souhlas. Toto posouzení vychází především z toho, že objekt jako celek není mobilní a nelze ho po vlastní ose přemísťovat po pozemních komunikacích. Na pozemku je umístěn téměř rok a rovněž přistavené WC svědčí o tom, že slouží k užívání osobami, tedy ať už přímo k rekreaci či odpočinku nebo současně i k uložení náradí. Stavební úřad předmětný objekt posoudil správně a v souladu se zákonem zahájil řízení o odstranění stavby.

[3] V daném případě se nejedná o přípojně vozidlo, jak namítala odvolatelka, neboť dle § 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, je přípojně vozidlo silniční nemotorové vozidlo určené k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soupravy. Každé přípojně vozidlo musí být registrováno a musí být technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Na přípojná vozidla se rovněž vztahuje povinnost pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Tyto podmínky předmětný objekt nesplňuje a tvrzení žalobkyně je účelové. Pokud žalobkyně v odvolání odkazovala na konkrétní spisové značky a namítala překážku věci rozhodnuté, žalovaný uvedl, že se nejedná o žádná rozhodnutí stavebního úřadu, jedná se o pouhé výzvy stavebního úřadu zaslané vlastníkům jednotlivých objektů v oblasti štěrkových jezer, žádnou z těchto výzev nebylo zahájeno řízení a žádná se netýkala žalobkyně a jejího objektu. Rovněž není důvodná námitka o porušení zásady legitimního očekávání. Stavební úřad již v minulosti postupoval obdobně jako ve věci žalobkyně a postupuje tak i v současné době, kdy u obdobných případů jsou zahájena řízení o odstranění staveb.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Namítla, že o možnosti podat žalobu nebyla poučena. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán v jiných případech povolil bez ohledu na ochranné pásmo vodního zdroje chaty pro jiné vlastníky, a to P. P., p.č. 9745/3, R. K., p.č. 9745/4, Ž. D. a Ž. P., p.č. 9759/4, Č. R. a Č. J., p.č. 2649/4, Ing. P. V., p.č. 4836/2, J. Š., p.č. 2649/8, vše katastrální území Ostrožská Nová Ves a pro další. S ohledem na uvedené se žalobkyně rovněž domáhá aplikace zásady legitimního očekávání a zásady rovného přístupu k dotčeným osobám a zásady předvídatelnosti.

[5] Rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné také z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť vágní tvrzení o tom, že v jiných obdobných případech mělo být rozhodováno obdobně, když tyto případy nejsou uvedeny, je zavádějící.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval, že možnost podání žaloby proti správnímu rozhodnutí je dána zákonem a správní orgán nemá v této souvislosti poučovací povinnost, jak je tomu v případě poučení o možnosti či nemožnosti podat odvolání. Tvzení žalobkyně, že správní orgán v jiných případech povolil chaty pro jiné vlastníky, se nezakládá na pravdě. Pozemky uváděné v podané žalobě se nacházejí na území obce Ostrožská Nová Ves v části zvané „rybářský poloostrov“. Zde byly v minulosti, a to kolem roku 1969 – 1970, povolovány pouze rybářské boudy, a to tehdejším MNV Ostrožská Nová Ves na základě doporučení rybářského svazu. V současné době jsou tyto pozemky včetně staveb ve vlastnictví jiných osob, žádná za staveb v uvedené lokalitě však nebyla povolena stavebním úřadem. Stavební úřad bude prověřovat, zda jsou tyto stavby provedeny tak, jak byly povoleny. V prostoru „štěrkových jezer“ stavební úřad již opakovaně pravomocně rozhodl o nařízení odstranění obdobných objektů jako je předmětná plechová maringotka žalobkyně. V napadeném rozhodnutí žalovaný reagoval na námitku uvedenou v odvolání, že povinností správního orgánu je postupovat v obdobných případech obdobně, tedy, že platí zásada legitimního očekávání. Zjistil, že stavební úřad tuto základní zásadu správního řízení neporušil a nepovažoval za nezbytné tuto skutečnost dokládat stavebními případy.

[7] Dále žalovaný konkretizoval 9 případů, ve kterých bylo rozhodnuto o nařízení odstranění stavby v lokalitě štěrkových jezer mimo případ žalobkyně. Jedním z nich bylo rozhodnutí č.j. SÚ-MIK-1-NAR-512/2010 ze dne 4.4.2010, které bylo následně napadeno žalobou, která byla vedena Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 A 99/2010, přičemž rozhodnutím ze dne 21.12.2011 byla žaloba podaná vlastníkem objektu zamítnuta.

IV. Replika doručená soudem 22. 4. 2014 a další vyjádření žalobkyně doručené soudem 28. 4. 2014

[8] Žalobkyně uvedla, že v předmětné oblasti bylo v minulosti zcela běžné získat stavební povolení. Tvzení žalovaného o prověřování staveb je tendenční, neboť stavební úřad již před pěti lety zahájil s vlastníky pozemků řízení, ale ohledně staveb již povolených žádné řízení nikdy neprobíhalo. Pět let je dost dlouhá doba, kontrola již měla být provedena. Dále žalobkyně provedla výčet pozemků v katastrálním území Ostrožská Nová Ves, na kterých se nacházejí povolené stavby. O tom, že se všemi není jednáno stejně, svědčí i to, že stavby na dalších pozemcích nejsou řešeny nijak. Žalobkyně opět uvedla výčet pozemků v katastrálním území Ostrožská Nová Ves. Žalovaný neprokázal své tvrzení, že stavby povoleny nebyly nebo že by ohledně nich bylo vedeno nějaké řízení.

[9] Předmětný pozemek se nachází minimálně 250 metrů od jezera, sousední pozemky jsou obhospodařovány, půda je zemědělsky využívána, nejsou zde louky a pastviny, naopak pozemky žalobkyně jsou osety travním porostem, což má příznivější vliv na ekosystém a ochranu vodního zdroje. V této souvislosti je absurdní stanovisko Slovákých vodáren a kanalizací, a. s. Samotné ochranné pásmo bylo rozšířeno až v roce 2012, a to účelově až absurdně, když na jednom místě je povolena a prováděna těžba štěrku a zároveň je zde ochranné pásmo vodního zdroje II. stupně. Dle žalobkyně je nutno posoudit jako předběžnou otázku, zda toto ochranné pásmo bylo zřízeno v souladu s právními předpisy.

[10] Pokud se týká předmětné stavby, stavební úřad provedl pouze jedno šetření, protokol o něm je nedostatečný, byl vytvořen dodatečně. Žalobkyně kůlnu používá jako sklad nářadí pro zemědělské pozemky a podle potřeby ji přesunuje.

[11] Žalobkyně odkázala na zásadu legitimního očekávání, a to s ohledem na ostatní chaty, kůlny a skladiště v dané oblasti, na existenci těžebního prostoru. Žádala, nechť k těžbě písku je vyžádáno vyjádření firmy DOBET, a.s. Poukázala na povolení pro členy TJ Ostrožská Nová Ves, kterým je povoleno užívání plavidel na předmětné vodní ploše, s tím, že dělba lidí na sportovce se speciálním povolením a sportovce „černé“ je absurdní. Dle žalobkyně jsou práva vlastníků, kteří jsou movití a schopní dotovat obec nadřazena zájmům běžných občanů.

[12] Ve vyjádření ze dne 22. 4. 2014, doručeném osudu 28. 4. 2014, žalobkyně dále namítla, důkaz o „kontrolní prohlídce“ ze dne 20. 11. 2012 byl vyhotoven ex post, nebyl řádně vyhotoven a založen do správního spisu, žalobkyně o kontrolní prohlídce nebyla informována. Navíc při této prohlídce kontrolní orgán vstoupil na její pozemek bez jejího vědomí, nebyly splněny podmínky ust. §172 odst. 2 a 6 stavebního zákona, proto se jedná o důkaz opatřený v rozporu se zákonem a bezpředmětný. Povinností správního orgánu bylo žalobkyni přizvat a tuto kontrolu provést s jejím souhlasem, popřípadě ji bezprostředně o kontrole informovat. Celé řízení bylo zahájeno uvedenou kontrolou, proto je zmatečné a nezákonné.

[13] Žalobkyně odmítá, že by maringotka na předmětném místě stála dlouhodobě. Je s ní průběžně manipulováno. Navíc z kontrolní prohlídky není ani zřejmé, že by maringotka stála ne jejím pozemku.

[14] Žalobkyně se dovolává rovněž §79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona. Na uvedeném místě „stavba“ nikdy nestála déle než 30 dnů. K tomu žalobkyně navrhuje výslech svědků, jejichž jména sdělí k výzvě odvolacího úřadu.

[15] K zásadě legitimního očekávání žalobkyně navrhuje vyžádat kompletní dokumentaci k dělení pozemku č.p. 2749, k.ú. Chylice. Dělení bylo povoleno pouze s tím, že pozemky budou propojeny společnou cestou, sloužící také pro svoz komunálního odpadu. Příslušný spis nechť je vyžádán k důkazu.

V. Jednání dne 15. 12. 2015 a posouzení věci Krajským soudem v Brně

[16] Ve věci proběhlo dne 15. 12. 2015 jednání před Krajským soudem v Brně. Žalobkyně ani její advokátka se k nařízenému jednání nedostavily, předvolání jim bylo doručeno včas. Advokátka svou neúčast omluvila zdravotními důvody, o odročení nežádala. Soud tedy jednal v nepřítomnosti žalobkyně a její advokátky. Advokátka zaslala soudu konečný návrh v písemné podobě. V něm zdůraznila, že na pozemku žalobkyně nestojí stavba, jedná se o maringotku, sloužící k ukládání nářadí, nikoliv k rekreaci. Dále uvedla shodné argumenty jako v předchozích písemných podáních, připomněla zejména zásadu legitimního očekávání, rovného přístupu k dotčeným osobám a zásadu předvídatelnosti. Namítla rovněž, že usnesení o zahájení řízení nebylo dostatečně odůvodněno.

[17] Žalovaný odkázal na své stanovisko k věci. Dále uvedl, že protiprávní stav, tedy existence předmětné stavby, byl zjištěn při kontrolní prohlídce lokality šterkových jezer, která nebyla cílena na předmětnou stavbu. Tato prohlídka proběhla v listopadu 2012, tedy před

zahájením řízení o odstranění stavby, které bylo zahájeno v únoru 2013. Zahájit řízení o odstranění stavby, která je nepovolená, je povinností stavebního úřadu. V průběhu tohoto řízení měla žalobkyně možnost zpochybnit existenci stavby na jejím pozemku, vyjádřit se, že nejde o její stavbu, což ale neučinila. Ve věci je podstatné, že žalobkyně nikdy nepožádala o dodatečné povolení stavby. Za této situace je zbytečné provádět dokazování ohledně tvrzení žalobkyně, že v lokalitě existují povolené stavby. To by mělo smysl pouze, pokud by žalobkyně o dodatečné povolení požádala. Navíc je stavebním úřadem v dané lokalitě postupováno shodně, v sousedství žalobkyně je obdobná stavba, rozhodnutí o jejím odstranění je předmětem žaloby vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30A 103/2014.

[18] Pokud žalobkyně odmítla, že by předmětná stavba na jednom místě stála dlouhodobě a dovolávala se toho, že na jednom místě nestála déle než 30 dnů, žalovaný konstatoval, že ustanovení §79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona, které toto zohledňovalo, od 1. 1. 2013 již neplatilo a řízení ve věci bylo zahájeno až v únoru 2013. Navíc je třeba si uvědomit, že pozemek žalobkyně má pouze 67 m čtverečních a nějaké přemísťování stavby by postrádalo smysl.

[19] Soud se nejprve zabýval otázkou, v jakém rozsahu bude napadené rozhodnutí přezkoumávat, zda žalobní body, uvedené žalobkyní v žalobě a dalších dvou podání, byly uplatněny včas. Vymezením žalobních bodů je totiž soud vázán a v souladu s §75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), v jejich mezích přezkoumává napadené výroky rozhodnutí.

[20] Podle §71 odst. 2 věta druhá s.ř.s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby podle §72 odst. 1 s.ř.s. (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č.j. 7 Afs 106/2006, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 1999, čj. 6 A 28/98-47, nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97. Poslední dva se vztahují k předcházející právní úpravě zahrnuté v o.s.ř., jsou však plně aplikovatelné i nyní.) Podle §72 odst. 1 s.ř.s. je žalobu možno podat ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

[21] Žalobkyně žalobu podala v zákonem stanovené lhůtě, neboť soudu byla doručena 25. 11. 2013 a napadené rozhodnutí jí bylo doručeno 25. 9. 2013. Uplatnila žalobní body shrnuté výše v odst. 4 a 5. Žalobkyně poukazovala na to, že nebyla poučena o možnosti podat žalobu a dále na porušení zásady legitimacy očekávání, neboť správní orgán v jiných případech stavbu povolil, mělo by tedy být postupováno obdobně. Rozhodnutí žalovaného pokládala za nepřezkoumatelné, neboť tvrzení o stejném postupu v obdobných případech nebylo podpořeno uvedením konkrétních případů. Tyto žalobní body tedy byly uplatněny včas.

[22] Dále žalobkyně doručila soudu dne 22. 4. 2014 repliku a další podání pak dne 28. 4. 2014. Zde byly uplatněny žalobní body shrnuté výše v odst. 8 – 15. V těchto podáních žalobkyně mohla pouze navazovat na v žalobě uvedené žalobní body, podpořit je argumentačně a navrhopvat k nim důkazy. To také zčásti učinila, když v replice poukázala na to, že v předmětné oblasti bylo zcela běžné dříve získat stavební povolení a že ohledně povolení staveb žádné řízení neprobíhalo a opět argumentovala povolenými stavbami.

[23] Pokud však žalobkyně namítala nedostatky správního řízení, a to průběh šetření na místě samém, neoprávněnost vstupu na její pozemek, nedostatky protokolu o šetření, způsob a dlouhodobost užívání objektu, jeho přesunování, záležitosti týkající se dělení pozemku, na kterém stojí, otázka ochranného vodního pásma, povolení těžby štěrku, jedná se o žalobní body uplatněné po lhůtě k podání žaloby, tedy opožděně a není povinností soudu se jimi zabývat a samozřejmě ani opatřovat a provádět k nim důkazy. Zároveň se totiž nejedná ani o vady, ke kterým by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, tedy o vady, bránící přezkumu rozhodnutí v rámci žalobních bodů, popřípadě o vady způsobující nicotnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) a odst. 2 s.ř.s.).

[24] K tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 23/2003, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 272/2004, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „*Jestliže účastník v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nenamítá vady řízení uvedené v ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud přihlédne z úřední povinnosti k existenci takových vad jen za předpokladu, že jsou bez dalšího patrné ze správního spisu a zároveň se jedná o vady takového charakteru a takové míry závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.*“

[25] Jak soud zjistil ze správního spisu, stavební úřad prováděl dne 20.11.2012 místní šetření, přičemž zjistil, že na pozemku p.č. 3729/3 v k.ú. Chylice je umístěna a užívána bez povolení stavebního úřadu plechová maringotka. Z místního šetření byl pořízen zápis, ve kterém byl popsán zjištěný stav věci. Oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 26. 2. 2014 bylo zasláno známým účastníkům řízení, tedy i žalobkyni a dotčenému orgánu. Stavba zde byla popsána, pozemek, na kterém stojí byl označen číslem parcely a katastrálním územím. Oznámení obsahovalo poučení, za jakých podmínek lze stavbu provedenou bez příslušného povolení stavebního úřadu dodatečně povolit. Z účastníků se ve věci vyjádřily svým stanoviskem Slovácké vodárny a kanalizace, a.s., Uherské Hradiště, z jejich vyjádření vyplývá, že předmětná stavba se nachází v ochranném pásmu 2. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves lokalita č. 2.

[26] Ve vyjádření, které žalobkyně zaslala stavebnímu úřadu poté, co jí bylo oznámeno, že jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí v řízení o odstranění stavby, žalobkyně sdělila prostřednictvím své zástupkyně, že maringotka a obytný přívěs nejsou výrobky plnící funkci staveb, jedná se o přívěs za vozidlo, a z tohoto důvodu nelze použít ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Žalobkyně zde navrhla, aby řízení o odstranění stavby bylo zastaveno. Odkázala na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ohledně přívěsných vozidel.

[27] Ze správního spisu není zřejmé, že by žalobkyně podala žádost o dodatečné povolení stavby (ostatně žalobkyně ani netvrdila, že by takovou žádost podala).

[28] Stavební úřad vydal dne 3.6.2013, č.j. SÚ-MIK-14-NAŘ-1342/2013, kterým žalobkyni nařídil odstranění předmětné stavby, kterou označil „chatka – plechová maringotka“ a zároveň ji ve výroku I. i podrobně popsal. Dále uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení a předložit ve stanovené lhůtě návrh technologického postupu při odstranění stavby.

[29] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včas odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Zde žalobkyně mimo jiné namítala, že se nejednalo o stavbu, ale o přívěs za vozidlo. Dále namítala existenci překážky pravomocně rozhodnuté věci, neboť v minulosti již bylo stavebním úřadem pravomocně rozhodnuto o maringotkách v předmětné

lokalitě, přičemž uvedla spisové značky. Poukázala rovněž s ohledem na dříve vedená řízení na zásadu legitimního očekávání.

[30] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů a v souladu s § 75 s.ř.s., vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[31] Žalobkyně namítla, že v napadeném rozhodnutí nebyla poučena o možnosti podat správní žalobu. Zdejší soud k této výtce poznamenává, že správní rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. V poučení rozhodnutí správního orgánu se uvádí pouze to, zda je možné proti němu podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Ze správního řádu však nevyplývá povinnost poučit účastníka řízení o tom, že má po vyčerpání řádných opravných prostředků možnost podat proti rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví.

[32] Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 47/2007 - 90, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „z § 68 odst. 1, 5 a 6 správního řádu z roku 2004 nelze dovodit povinnost správního orgánu poučit účastníky řízení o možnosti napadnout správní rozhodnutí žalobou včetně uvedení lhůty pro podání žaloby“. *Správní orgán nepochybně může i nad rámec své obecné poučovací povinnosti uvést i možnost podání žaloby ve správním soudnictví, avšak pokud tak neučiní, nelze v tom spatřovat nedostatek jeho rozhodnutí. Jestliže tedy rozhodnutí žalovaného obsahovalo pouze poučení o nemožnosti se dále odvolat a nezmínilo se o přípustnosti podání žaloby ve správním soudnictví, pak v této skutečnosti není možné spatřovat žádné pochybení.*“

[33] Dále žalobkyně namítala porušení zásady legitimního očekávání, s tím, že v obdobných případech by mělo být rozhodováno obdobně. Uvedla, že v jiných případech stavební úřad chaty povolil, uvedla jména vlastníků a parcelní čísla.

[34] Soud především konstatuje, že správní řízení bylo řízením o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V rámci tohoto řízení byla žalobkyně řádně poučena o možnosti žádat o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, což žalobkyně neučinila (a ani netvrdila, že by to učinila). Za těchto okolností je zcela bezpředmětné posuzovat námitku týkající se dodržení zásady legitimního očekávání s ohledem na tvrzení žalobkyně uvedené v žalobě, že jiným vlastníkům chat ve stejné oblasti byly chaty povoleny. Zabývat se touto námitkou by bylo na místě pouze tehdy, pokud by žalobkyně žádost o dodatečné povolení stavby podala a tato žádost by byla zamítnuta. I kdyby soud nyní zjistil, že v jiných případech vlastníci obdobných objektů požádali o dodatečné povolení stavby a jejich žádostem bylo vyhověno, nemělo by to na rozhodnutí soudu žádný vliv. S ohledem na uvedené soud pokládal za zcela nadbytečné provádět dokazování, zda v dané lokalitě jsou stavby, které byly povoleny nebo dodatečně povoleny.

[35] Dále žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného s ohledem na to, že v odůvodnění obecně uvedl, že v jiných případech bylo rozhodováno obdobně, když tyto případy nejsou konkrétně uvedeny. K tomu soud konstatuje, že odvolací námitka žalobkyně byla v tomto směru vznesená tak, že se žalobkyně odvolávala na dřívější rozhodnutí stavebního úřadu. Soudu není zcela zřejmé, zda tím myslela rozhodnutí, která označila spisovými značkami. (k tomu blíže odst. 29, který shrnuje obsah odvolání). K nim se

žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil, že se nejednalo o rozhodnutí, ale pouze o výzvy k odstranění objektů. Pokud se tato odvolací námitka nevztahovala k uvedeným spisovým značkám, jednalo se pouze o obecně vznesenou námitku, ke které se žalovaný vyjádřil rovněž v obecné rovině, což nelze považovat za vadu řízení.

[36] Soud zcela nad rámec uvedeného konstatuje, že je mu známo z úřední činnosti, že správní orgány ve věcech obdobných postupovaly shodně, jako v tomto řízení. Obdobná rozhodnutí jako ve věci žalobkyně, týkající se stejného katastrálního území a obdobného objektu, jsou napadena u zdejšího soudu žalobami vedenými pod sp. zn. 29A 52/2014, 29A 53/2014, 31A 3/2014, 31A 4/2014, 29A 12/2015. Obdobná věc již byla dříve posouzena senátem 29A, rozhodnuto bylo rozsudkem ze dne 21. 12. 2011, č.j. 291 99/2010-34, žaloba proti rozhodnutí o odstranění stavby byla zamítnuta.

VI. Závěr a náklady řízení

[37] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[38] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. prosince 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu